L'ENTREVISTA

NEURÒLEGS DAVANT LA COVID-19

Dra. Estefanía Conde
Hospital Clínic
Barcelona

En primer lloc, moltes gràcies per accedir a aquesta entrevista.

Quina és la teva funció enfront l'epidèmia?

Com a neuròloga, el maneig d'infeccioses queda una mica lluny de la meva rutina, però sentia com a metge la necessitat de posar-me a disposició del servei per a col·laborar en la cura de pacients amb Covid-19. La meva funció ha estat col·laborar en la lluita contra el virus, comptant amb el suport excepcional del companys d'infeccioses i seguint uns protocols ben dissenyats i en constant adaptació a les novetats científiques, així com d'experiència assistencial, i que s'han anat notificant de manera molt coordinada i senzilla a tot el personal d'atenció a la Covid-19.

Què ha suposat per a tu el procés de re-aprenentatge?

Ha suposat un repte, però ha estat més senzill del que m'havia imaginat perquè la situació que estem vivint fa aflorar el sentiment de solidaritat i de compromís amb la professió. Per descomptat, el suport dels nostres companys d'infecciosa ha sigut essencial.

Què és el que trobes més a faltar com a neuròloga?

Crec que allò que més he trobat a faltar és la interacció diària amb els meus companys a l'hospital i a l'Idibaps. Per altra banda, com a neuròloga subespecialitzada en epilèpsia, també he trobat a faltar la revisió d'electroencefalogrames i les nostres exploracions dirigides, així com les sessions de discussió de casos i d'avaluació de projectes.

Com a professional, què és el que està sent més dur en aquest període?

Una de les coses més dures que recordo va succeir en una guàrdia, el telèfon va sonar de matinada i una de les infermeres de planta em va dir, "el pacient de la 4.1 té dibuixada la mort en el seu rostre, sap que morirà". No vaig entendre molt bé què volia dir i li vaig preguntar si desaturava o si tenia tiratge costal, i alguna dada objectiva més que s'ajustés a aquesta descripció; aparentment no hi havia alteracions a nivell respiratori. La companya d'infermeria treballava habitualment en la Unitat d'Ictus, i vaig pensar que seria certa inexperiència, però la realitat és que va descriure perfectament el que vaig veure després de posar-me la mascareta, el parell de guants, la bata, les ulleres i la gorra abans d'entrar a l'habitació. El pacient tenia una mirada de terror difícil d'oblidar. Portava més d'una setmana ingressat i els seus ulls vidriosos mostraven la fatiga d'estar hospitalitzat i la por a la incertesa i al seu destí. Ens vàrem quedar amb ell uns minuts i li vàrem dir, "aquí estarem ara i sempre, així que no pateixi, si es troba malament farem tot el què estigui a les nostres mans per a ajudar-lo". Li deixem el pulsioxímetre i abandonem l'habitació. Després de canviar-nos i abans de tornar a l'habitació de guàrdia vàrem confirmar que s'havia sumit en un son superficial, i estava més tranquil, i això, ja era molt.

I quins són els aspectes més positius que estàs traient d'aquesta nova etapa?

Crec que hi ha diferents aspectes positius d'aquesta etapa. El fet de poder col·laborar per a evitar el col·lapse sanitari en l'atenció dels pacients infectats per Covid-19 ha estat gratificant. Probablement, el més positiu és el record dels pacients que van arribar en una situació molt compromesa a l'hospital però què van marxar amb un somriure i un missatge d'agraïment. També és per a mi molt positiva la reflexió social i les accions de solidaritat que ha posat de manifest la pròpia pandèmia i la conscienciació per tenir cura d'aspectes de salut pública i protecció del medi ambient, assumptes políticament secundaris per a molts governs occidentals, donat que ens sentíem "intocables" i aliens a les diferents epidèmies com el SARS, que es va restringir principalment a Àsia, el MERS que no va sortir d'Orient mitjà o l'Ebola que va afectar l'Àfrica.

Com ha influït en la teva vida personal aquesta situació?

Viure una pandèmia era desconegut per a mi, a l'igual que per a la major part de la població, i per això té un impacte important per la incertesa de l'evolució dels contagis i la seva morbimortalitat. M'ha servit com a senyal de reflexió sobre la nostra pròpia vulnerabilitat col·lectiva i l'impacte en els estrats de la població més vulnerables, en els quals es troben familiars propers i companys.

Crec que m'ha fet pensar quines han de ser les meves prioritats vitals i m'ha fet reprendre contacte amb moltes persones que, per excuses sobre la manca de temps, havia descuidat
.